

[Aksel Larsen.]

tid ikke blevet, og vi gaar aabenbart ind i en Tidsperiode, hvor der ikke findes nogen Prisaftale. Dette gør midlertidige Foranstaltninger nødvendige.

Jeg kan medgive det her forelagte Forslag den Anbefaling, at det i hvert Fald kun drejer sig om en kortfristet Lov. Det vilde ogsaa være umuligt paa nuværende Tidspunkt at lave en Lov med længere Frist. Paa den anden Side kan ogsaa det fremsatte Lovforslag og den Tale, hvormed Ministeren har fremsat det, give en visse Betænkelse. Der er i den hidtidige Debat om Sagen talt meget om Prisniveauet, om Inflationsfaren, om Landbrugets Produktionsomkostninger. Jeg hører til dem, der mener, at vi er i en meget betænkkelig Udvikling, en Udvikling, som blev paabegyndt i 1940, da vi fik den første Kornordning med de høje Kornpriser. Det vil være meget farligt at foretage Foranstaltninger, der sætter Prisniveauet herhjemme i Vejret, og det er ganske rigtigt, at hvis man ikke snart faar standset den uheldige opadgaende Prisudvikling, kan man ikke finde anden Betegnelse for Tilstandene end Inflation. Derfor forekommer det mig farligt ligefrem ved Lovgivningsmagtens Hjælp at sætte Priserne i Vejret.

Det forekommer mig ogsaa, at et Lovforslag som dette dog maa stride mod den højtærede Finansministers Teorier — saa kan man igen tvistes om, hvorvidt disse er rigtige eller ikke rigtige —, at det er farligt med Pengerigeligheden. Det er givet, at hvis der gennemføres en Lov som den her foreslaaede, bliver Pengerigeligheden i en betydelig Del af Befolkningen større end hidtil, og man maa have Lov til at spørge, hvorledes dette kan forenes med Finansministerens ofte udbasunerede Teori om, at Pengerigeligheden i Befolkningen er for stor og skal begrænses.

Jeg tror, man alvorligt skulde tage fat paa at begrænse Landbrugets Produktionsomkostninger, og her er jeg tilbøjelig til at mene, at Underskuddet skyldes de alt for høje Kornpriser. Hvis man ikke vil være med til at nedsætte Priserne for Afleveringskorn, burde man i hvert Fald træffe Foranstaltninger til at forhindre de meningsløst høje Priser paa Frihandelskorn. Vi ved jo alle sammen, at bliver der ikke foretaget noget, vil de blive meget højere, end de er nu, og det er den Slags Ting, der tvinger Landbrugets Omkostningsniveau i Vejret, som altsaa driver i Retning af Inflation.

Der er af de foregaaende ærede Ordførere talt meget om Landbrugets alvorlige

Situation, og et Par af de ærede Ordførere har ligefrem talt om den katastrofale Situation, vi befinder os i, om den Katastrofe, der truer dansk Landbrug paa Grund af Tørken og de deraf følgende Produktionsindskrænkninger. Jeg synes, man skal holde op med i det Tonefald og med dette Ordvalg at raabe: Ulven kommer. Man skal ikke komme her og fortælle, at dansk Landbrug simpelt hen staaer over for den nøgne Katastrofe, fordi der i et enkelt Aar har været ugunstige klimatiske Forhold. Nej, saa galt er det ikke fat med Landbruget. Der er intet Lands Landbrug, som kan bringes til Katastrofe, fordi man i et enkelt Aar har daarlige klimatiske Forhold. Hvis dette var Tilfældet, maatte hele Jordens Befolkning for længst være uddød, for man har da i alle Lande fra Tid til anden haft daarlige klimatiske Forhold. Saa galt er det ikke, og det er vel heller ikke saadan, at Landbruget slet ikke har lagt nogle Reserver op.

Jeg vil ikke med disse Bemærkninger sige, at det ikke kan være nødvendigt at træffe ekstraordinære Foranstaltninger; men jeg vil blot sige til dem, der taler saa højt om Katastrofen, at de maa stemme Tonen lidt ned. Da vi behandlede Landbrugsordningen af 1946, blev der ogsaa fortalt, at Landbruget var fuldkommen til Rotterne, hvis man ikke gennemførte de højere Priser, der sikredes gennem Landbrugsordningen. Man fortalte om svigtende Indtjeningssevne, man fortalte om faldende Forrentningsprocent. Og hvad er saa Kendsgeringerne? Kendsgeringerne kan vi læse her i Statistiske Efterretninger Nr. 26 for 11. September 1947. Der findes en Tabel over Indkomstansættelser for 1946—47, og af den fremgaar det, at Godsejeres og Proprietærers gennemsnitlige Indkomst — og det turde være den skattepligtige Indkomst — i 1945—46 var 22 679 Kr., men for 1946—47, det Aar, som man fortalte vilde blive saa forfærdelig ugunstigt, var den steget til 23 347 Kr., til Trods for at der endda var 30 af disse Godsejere og Proprietærer, hvis Indtægt ifølge deres Selvangivelse var Nul. Hvad Gaardejerne angaar, var den gennemsnitlige Indkomstansættelse for 1945—46 paa 5 874 Kr., men for 1946—47 var den gennemsnitlige Indkomstansættelse steget til 6 413 Kr.; og selv for Husmændenes Vedkommende forelaa der en Stigning, fra 2 931 Kr. til 3 307 Kr. Det er Statistisk Departements egne haardnakkede Tal, og jeg følte Trang til at nævne dem for at sige, at saadan ser det altsaa ud, efter at man i 1946 her i Tinget forkyndte, at nu truede Ruinen det danske Landbrug; jeg følte Trang til at